

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Nákladná doprava KUBALA, s. r. o.**, Diaľničná cesta 12, Senec, IČO 44 313 136, zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/158/2010 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/430/2013 a sp. zn. 14Co/282/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/158/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/430/2013 a sp. zn. 14Co/282/2019 **p o r u š e n é b o l i**.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/282/2019 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **1 000 eur**, ktoré jej **j e** Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **1 000 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Sťažovateľke **p r i z n á v a** náhradu trov konania **739,66 eur**, ktoré **s ú** **p o v i n n é** Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) konať v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/282/2019 bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadostučinenie v sume 18 000 eur a náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že konanie pred súdom prvej inštancie sa začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 1 107,97 eur s príslušenstvom proti sťažovateľke 11. októbra 2010 a do dňa podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne skončené.

3. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 468/2022-10 z 26. októbra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti postupu všeobecných súdov v napadnutých konaniach podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napadnuté konania sú poznačené nečinnosťou všeobecných súdov, ako aj celkovou neprimeranou dĺžkou napadnutých konaní. Chronologicky popísala priebeh konania, pričom uviedla, že od podania žaloby uplynulo skoro 12 rokov a konanie do dňa podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne skončené, pričom časovo vymedzila aj jednotlivé obdobia nečinnosti v postupe konajúcich súdov. Okresný súd ako súd prvej inštancie vo veci konal spočiatku bez prietáhov, postupne sa však jeho činnosť spomaľovala a pri opätovnom rozhodovaní po zrušení v poradí prvého rozsudku odvolacím súdom sa už obdobia nečinnosti začali počítať na roky. O banálnej sťažnosti vo veci súdneho poplatku za odvolanie okresný súd rozhodoval 2 a pol roka. Odvolací súd rozhodoval o prvom odvolaní extrémne dlho, skoro 4 roky, a o druhom odvolaní podanom proti druhému meritórnemu rozhodnutiu, rozsudku č. k. 7C/158/2010-168 zo 6. mája 2019, rozhoduje už takmer 3 roky. Predmet konania nie je výnimočne zložitý a nijako nevybočuje z bežnej agendy všeobecných súdov. Dĺžka konania teda nebola zapríčinená zložitou vecou, ale nečinnosťou súdov oboch inštancií. Sťažovateľka odôvodnila neuplatnenie sťažnosti na prietahy u predsedu súdu tým, že v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) tento inštitút nepredstavuje účinný prostriedok nápravy.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu a krajského súdu:

5. Okresný súd zaslal k ústavnej sťažnosti vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Dagmar Vaverčákovej, ktorá v ňom uviedla, že vec vedená na okresnom súde pod sp. zn. 7C/158/2010 jej bola pridelená 3. januára 2019, pričom po jej naštudovaní bol 24. januára 2019 nariadený termín pojednávania na najbližší možný termín – 10. apríla 2019, a to z dôvodu, že do tohto termínu boli termíny pojednávania už obsadené vecami, ktoré sa v oddelení „44C“ už aktuálne nachádzali. Zákonná sudkyňa dala do pozornosti stav jej oddelenia v čase nariadovania termínu pojednávania v prerokovávanej veci a predložila prehľad výkonnosti v tomto oddelení za roky 2018 a 2019, z ktorého vyplýva, že nebolo objektívne možné nariadiť termín pojednávania v prerozdelennej veci sp. zn. 7C/158/2010 na skorší termín. Ďalej poukázala na priebeh konania, keď 10. apríla 2019 bola vec súdom prejednaná a pojednávanie bolo odročené na účel vyhlásenia rozsudku na 6. máj 2019, keď bol rozsudok č. k. 7C/158/2010-168 aj vyhlásený. Následne boli zo strany súdu vykonané procesné úkony v súvislosti s podaním odvolania sťažovateľky voči výrokom I a IV rozsudku okresného súdu (vyrubenie súdneho poplatku, doručenie odvolania protistrane na vyjadrenie a doručenie tohto vyjadrenia sťažovateľke na zaujatie repliky) a 13. decembra 2019 bol spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, kde sa nachádza dosiaľ.

6. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že vzhľadom na vyjadrenie predsedníčky senátu 14Co JUDr. Dariny Kriváňovej je zrejmé, že vec nebola doteraz rozhodnutá výlučne z dôvodov objektívnej povahy, a preto by mal ústavný súd na túto skutočnosť prihliadnuť. Z vyjadrenia predsedníčky senátu 14Co, ktoré tvorí súčasť podania krajského súdu, vyplynulo, že predmetná vec bola krajskému súdu ako súdu odvolaciemu predložená na rozhodnutie o podanom odvolaní 16. decembra 2019 a od jej predloženia nebolo vo veci rozhodnuté, pretože v senáte 14Co k 1. marcu 2019, keď bola predsedníčka senátu 14Co do senátu zaradená, bolo nerozhodnutých 495 vecí skôr predložených na rozhodnutie odvolaciemu súdu ako vec sťažovateľky, a preto senát vybavoval veci predložené na rozhodnutie skôr. Okrem toho sudcovia senátu museli vybavovať aj nerozhodnuté veci z rokov 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018, ktoré mala pridelené Mgr. Barbora Barteková, ktorá bola od 1. mája 2020 do 15. októbra 2021 práceneschopná a od tohto dňa v senáte nie je zaradená. V uvedenej veci bude rozhodnuté podľa poradia vybavovania vecí, keďže pred touto vecou sú ešte skôr predložené nerozhodnuté veci v počte 110, pretože pre taký vysoký počet vecí nebolo možné doteraz v senáte vybaviť veci bez prieťahov.

III.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla, že vyjadrenia súdov oboch inštancií sú založené na úplnom nepochopení podstaty konania pred ústavným súdom a súčasne aj nepochopenia zodpovednosti predsedu súdu. Predsedovia oboch súdov iba preposlali stanoviská aktuálnych zákonných sudcov, ktorých obsahom bola obhajoba pred nevyslovenou výčitkou zo strany vedenia súdu. Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti však neposudzuje individuálnu zodpovednosť konkrétneho sudcu, preto je úplne irelevantné, aká je jeho aktuálna pracovná zaťaženosť. Ústavný súd tiež opakovane judikoval, že nadmerná zaťaženosť súdov nezbavuje štát zodpovednosti

za porušenie práva na konanie bez priet'ahov. Predmetom ústavnej s'ťažnosti je celá doba konania, nie iba konania od pridelenia veci aktuálnemu sudcovi. Predseda súdu by sa teda mal vyjadrovať k celému priebehu konania, čo si vyžaduje, aby priamo on vynaložil určité úsilie, oboznámil sa so spisom a fundovane sa vyjadril, a to nielen z dôvodu prejavenia rešpektu voči ústavnému súdu, ale aj z dôvodu, aby vôbec mal predstavu, či na jeho súde k priet'ahom dochádza a aké sú ich príčiny. Pokiaľ ide o obsah vyjadrenia zákonnej sudkyne JUDr. Vaverčákovej, s'ťažovateľka v ňom vidí zásadný rozpor, keď spis bol predložený odvolaciemu súdu 16. decembra 2019 napriek tomu, že 24. marca 2022 zákonná sudkyňa rozhodla o s'ťažnosti s'ťažovateľky proti výške súdneho poplatku za odvolanie, a teda buď rozhodovala bez spisu alebo spis predložila odvolaciemu súdu bez rozhodnutia o tejto s'ťažnosti. Zo stanoviska krajského súdu vyplýva, že o odvolaní rozhodnuté nebolo a tak skoro ani nebude, ale bude rozhodované „v poradí“. Inak povedané, odvolací súd zaujal stanovisko, že s'ťažovateľka sa nebude „predbiehať“ ani s pomocou ústavného súdu, a teda ústavná s'ťažnosť nie je účinným prostriedkom nápravy. Pokiaľ ide o uvádzanú zaťaženosť odvolacieho súdu, prezentovaný stav skôr indikuje zlyhanie vedenia súdu. Tieto skutočnosti by mal ústavný súd zohľadniť vo výške finančného zadost'učinenia.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

8. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou s'ťažnosťou, so stanoviskami účastníkov konania a obsahom predložených súdnych spisov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. Podstatu ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti všeobecných súdov došlo v napadnutých konaniach k vzniku zbytočných priet'ahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutých konaní je neprimeraná, odôvodňujúca vyslovenie porušenia základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

11. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o zaplatenie sumy 1 107,97 eur v súvislosti s plnením zmluvy o preprave tovaru je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti okresného súdu a ani okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú záver o zložitosti veci. Zároveň predmet konania z hľadiska jeho významu pre s'ťažovateľku nespĺňa kritériá mimoriadnej časovej naliehavosti.

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorú by bolo možné pripísať na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd však v tejto súvislosti konštatuje, že ani s'ťažovateľka neprejavila dostatočný záujem o rýchle

prerokovanie návrhu, keď nevyužila právny prostriedok, sťažnosť na postup súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorý mal potenciál odstrániť zbytočné prietahy v konaní dohľadom predsedu súdu nad plynulosťou konania. Uvedenú skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri priznávaní finančného zadosťučinenia.

13. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu a krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v napadnutých konaniach. Z obsahu spisu predloženého okresným súdom v tejto veci vyplýva, že konanie sa začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu 11. októbra 2010 a do dňa podania ústavnej sťažnosti trvá takmer 12 rokov bez jej právoplatného skončenia. Predmetnú dĺžku konania je možné považovať už *prima facie* za neprimeranú a za ústavne neakceptovateľnú, a to bez potreby bližšieho skúmania konkrétneho priebehu konania. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že ide o konanie na dvoch inštanciách sústavy súdov, že vo veci bolo okresným súdom dvakrát vydané meritórne rozhodnutie, pričom okresný súd síce vydal v poradí prvé meritórne rozhodnutie už 14. januára 2013, avšak krajský súd uznesením č. k. 14Co/430/2013-137 z 30. marca 2017 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/158/2010-98 zo 14. januára 2013 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Uvedená skutočnosť tak svedčí aj o neefektívnej činnosti okresného súdu. Po vrátení veci z odvolacieho súdu bol okresný súd dlhodobo nečinný (obdobie približne dvoch rokov od 6. apríla 2017 do 10. apríla 2019) a následne okresný súd rozsudkom č. k. 7C/158/2010-168 zo 6. mája 2019 žalobe čiastočne vyhovel a od 16. decembra 2019 sa vec aj po dvanástich rokoch trvania sporu (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) stále nachádza v štádiu konania pred odvolacím súdom, kde je vedená pod sp. zn. 14Co/282/2019, na účel rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky proti v poradí druhému rozsudku okresného súdu zo 6. mája 2019. Prvé odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 14Co/430/2013 trvalo 3 roky a 8 mesiacov a druhé odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 14Co/282/2019 trvá ku dňu podania ústavnej sťažnosti 2 roky a 8 mesiacov. Uvedená celková dĺžka konania vzhľadom na predmet konania nie je ústavne akceptovateľná a konanie ako celok nie je možné považovať za efektívne smerujúce k nastoleniu právnej istoty.

14. Čo sa týka skutočností tvrdených okresným súdom a krajským súdom, treba uviesť, že systémové zlyhania pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom zmarenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a nezbavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (II. ÚS 481/2017). Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a ústavnej sťažnosti nie je pomenovanie príčin prietahov v konaní ako nadmerná zaťaženosť súdu alebo personálne problémy. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter. Dôležité je rozhodnúť o tom, či k týmto prietahom v konaní došlo, a odstrániť právny stav neistoty sťažovateľa.

15. Personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že je táto okolnosť z individuálneho hľadiska, teda z hľadiska osoby zákonného sudcu, pochopiteľne ospravedlniteľná,

avšak z hľadiska celkovej zodpovednosti okresného súdu za plynulosť konania vo veciach účastníkov konania ju zohľadniť nemožno.

16. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu neakceptovateľnú dĺžku napadnutého konania a na zistené obdobia nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu a krajského súdu, dospel k záveru, že v napadnutých konaniach došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe rozhodol, že postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

17. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva s'ťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, prikázal ústavný súd podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde krajskému súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/282/2019 konať bez zbytočných priet'ahov (výrok 2 nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

19. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa, je povinný s'ťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

20. S'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 18 000 eur, ktoré odôvodnila, poukazujúc na predmet konania, jej správanie, celkovú dobu konania a opakovanú dlhodobú nečinnosť súdov.

21. Ústavný súd uvádza, že konanie pred ústavným súdom z dôvodu namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov plní nielen preventívnu funkciu, ale tiež funkciu satisfakčnú, resp. kompenzačnú (náhradu nemajetkovej ujmy). V súlade s judikatúrou ústavného súdu je cieľom finančného zadosťučinenia dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

22. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESJP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti tejto veci považoval za potrebné priznať s'ťažovateľke finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutých konaní, neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu a krajského súdu, procesný stav konania v čase podania ústavnej s'ťažnosti a nepriviligovaný charakter konania. Zároveň však ústavný súd pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že s'ťažovateľka v podanej ústavnej

sťažnosti neuviedla žiadne relevantné dôvody odôvodňujúce priznanie finančného zadost'učinenia v požadovanej výške. Zohľadnil, že sťažovateľke v zásade nemožno vyčítať, že by sa svojim konaním významnejšie podieľala na celkovej dĺžke konania, no zároveň vzal do úvahy aj v celku indiferentný prístup sťažovateľky k priebehu napadnutého konania, keď sťažovateľka napriek nespokojnosti s postupom konajúcich súdov nevyužila jednoduché a prístupné prostriedky (sťažnosť predsedovi súdu podľa § 62 zákona o súdoch), ktoré mohli viesť k tomu, aby v jej veci konajúce súdy konali a rozhodli, ale volila priamo podanie ústavnej sťažnosti. Napriek názoru sťažovateľky podľa ústavného súdu tento právny prostriedok mal potenciál odstrániť zbytočné prieťahy v konaní zaradením veci do režimu priebežného sledovania plynulosti konania. Po zohľadnení týchto okolností, majú na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, pričom tak okresný súd, ako aj krajský súd sú povinné z tejto sumy zaplatiť sťažovateľke sumu po 1 000 eur (body 3 a 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 739,66 eur.

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Advokátovi patrí náhrada trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (príprava a prevzatie veci, podanie ústavnej sťažnosti, replika sťažovateľky) v hodnote 3 x 193,83 eur plus režijný paušál 3 x 11,63 eur. Trovy právneho zastúpenia, keďže advokát je aj platcom dane z pridanej hodnoty, sa v danom prípade podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšujú o 20 %. Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke ako náhradu trov právneho zastúpenia preto predstavuje sumu 739,66 eur vrátane 20 % DPH (bod 5 výroku nálezu).

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť právnomu zástupcovi sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu